

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczy, powód (...) Spółka akcyjna wniósł przeciwko pozwanemu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o zapłatę kwoty 5649 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 17 listopada 2017 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu, powód wskazał, że pozwany zawarł z nim umowę ubezpieczenia (...), z tytułu której pozwany nie uregulował należnej składki.

Nakazem zapłaty z dnia 5 listopada 2019 r. sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwany wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła przedwczesność roszczenia a także zarzut spełnienia roszczenia w ratach w łącznej kwocie 3400 zł. Nadto pozwana oświadczyła o dalszym spłacaniu należności w miesięcznych ratach w kwocie po 500 zł wobec zawarcia telefonicznej ugody z powódką.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 23 sierpnia 2017 r. pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarł z powodem (...) SA umowę ubezpieczenia nr (...), przedmiotem której było objęcie przez powoda ochroną ubezpieczeniową pojazdu pozwanego marki R. nr rej. (...) na okres od 24 sierpnia 2017 r. do 23 sierpnia 2018 r. W polisie ustalono wysokość łącznej składki, w kwocie 7049 zł.

W umowie ustalono płatność ww. składki w 6 ratach w kwotach:

- 1179 zł do dnia 6 września 2017 r.;
- 1174 zł do dnia 6 listopada 2017 r.;
- 1174 zł do dnia 8 stycznia 2018 r.;
- 1174 zł do dnia 9 marca 2018 r.;
- 1174 zł do dnia 7 maja 2018 r.;
- 1174 zł do dnia 9 lipca 2018 r.

Dowód:

- polisa nr (...) k. 12.

Pismem z dnia 29 stycznia 2018 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 3562,48 zł tytułem zaległej składki wraz z odsetkami na dzień 19 stycznia 2018 r.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 55.

Pozwany nie uiszczył składki w wyznaczonych terminach, wobec czego pismem z dnia 17 lipca 2018 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 7201,68 zł w terminie do dnia 31 lipca 2018 r.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 56.

Pozwany tytułem polisy nr (...) uiścił łączną kwotę 5200 zł, dokonując wpłat:

- dnia 1 lutego 2019 r. 300 zł;
- dnia 21 lutego 2019 r. 300 zł;
- dnia 18 marca 2019 r. 400 zł;
- dnia 10 kwietnia 2019 r. 400 zł;
- dnia 17 lipca 2019 r. 400 zł;
- dnia 9 października 2019 r. 400 zł;
- dnia 25 października 2019 r. 600 zł;
- dnia 2 grudnia 2019 r. 600 zł;
- dnia 20 lutego 2020 r. 500 zł;
- dnia 14 kwietnia 2020 r. 500 zł;
- dnia 17 kwietnia 2020 r. 500 zł;
- dnia 4 maja 2020 r. 300 zł.

Dowód:

- potwierdzenia przelewów k. 40-47,68-71.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione jedynie w nieznaczej części.

Podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowi przepis art. 805 § 1 kc, zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Zgodnie z art. 813 §2 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej, składka powinna być zapłacona jednocześnie z zawarciem umowy ubezpieczenia, a jeżeli umowa doszła do skutku przed doręczeniem dokumentu ubezpieczenia – w ciągu 14 dni od jego doręczenia.

Między stronami bezsporne było istnienie umowy, jej treść, jak i opóźnienie spłaty rat składek przez pozwanego.

Sporne było zawarcie ugody co do spłaty zobowiązań i jej treści.

Na pozwanym – zgodnie z art. 6 kc – jako stronie twierdzącej, ciążył obowiązek wykazania, że między stronami istniała ugoda w zakresie spłaty zadłużenia. Tymczasem pozwany nie złożył w tym względzie żadnego dowodu. Skoro bowiem zarzucał istnieniu ugody powinien był złożyć dokument potwierdzający jej zawarcie, a jeśli była to ugoda ustna powinien wykazać jej istnienie zeznaniami świadków lub wnosić np. o złożenie nagrania jej treści (rozmowy z powodem). Pozwany nie podjął jednak w tym względzie żadnej aktywności, zaś nie jest rzeczą sądu poszukiwanie dowodów, zwłaszcza w sprawach gospodarczych, między profesjonalistami.

Nie było sporne, jak i wynikało z dowodu w postaci polisy, że składka ubezpieczeniowa miała być płatna w 6 ratach, od września 2017r. co dwa miesiące do lipca 2018r. Powód w tym czasie nie wywiązał się z żadnej z płatności, a rozpoczął spłatę zadłużenia dopiero w lutym 2019r., jak wynikało z potwierdzeń przelewów. Tym samym nie ulegało wątpliwości, że roszczenie powoda było wymagalne w chwili wnoszenia pozwu, tj. powód był uprawniony do skutecznego domagania się od pozwanego zapłaty umówionej składki, z uwagi na upływ terminu płatności. To, że pozwany rozpoczął w dogodnym dla siebie – lecz odmiennym od umówionego - terminie spłatę zadłużenia, nie tamowało możliwości dochodzenia wierzytelności powoda w postępowaniu sądowym.

Dlatego też zarzut przedwczesności żądania był niezasadny.

Jednakże pozwany zdołał wykazać za pomocą, niekwestionowanych przez powoda, dowodów wpłaty, że do czasu wyrokowania – a na tą chwilę sąd bierze pod uwagę stan sprawy - spłacił łącznie 5200 zł. Powód nie podnosił i nie wykazał, aby zaliczył już którąkolwiek z wpłaty przedstawianych przez pozwanego w toku postępowania, na poczet wierzytelności. Powód nie podjął w tym względzie żadne aktywności, a w szczególności nie kwestionował dokonanych wpłat i sposobu ich zaliczenia. Skoro więc powód, mimo spłaty znacznej części zobowiązania przez pozwanego w toku postępowania, podtrzymał swoje roszczenie w całości, to należało jej uznać za niezasadne w zakresie spłaconej części zadłużenia. Tym samym uznano, że do zapłaty pozostała kwota wskazana w pkt I.

Powód żądał też zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 7 listopada 2017 r. i jest to żądanie uzasadnione co do zady, jednakże od dnia 10 lipca 2018 r. tj. od dnia następnego po upływie terminu płatności ostatniej z rat.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych w transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie, 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Z kolei zgodnie z art. 4a ustawy Do transakcji handlowych nie stosuje się przepisu art. 481 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380 i 585).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie normy zawartej art. 100 k.p.c., zgodnie z którą w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powód wygrał sprawę w części 8%.

Koszty poniesione przez powoda to opłata od pozwu 250 złotych, koszt pełnomocnictwa 17 złotych oraz koszt notarialnego poświadczenia pełnomocnictwa 7,38 złotych. Daje to sumę 274,38 złotych z czego 8 % daje 21,95 złotych. Pozwana nie poniosła żadnych kosztów procesu, jednakże powodowi należało zwrócić stosunkowo koszty od wyniku procesu, stąd orzeczono jak w punkcie 3 wyroku.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)